

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortsat fra No. 31.)

XIV.

Slottet MacInloch.

Jen af de vildeste Egne i det Skotte Høiland, der, hvor mægtige Bjerge afvælsede med kløstlige Dale, der, hvor Naturen har et mørkt, sønderrevet Præg, hvor der hersker evig Ensomhed — der havde MacInlochs gamle Familje haft hjemme i Karhundreder, og der boede endnu den sidste Vælling af Slægten og den sidste af det gamle Raon.

Midt i en romantisk Dal ved Raon Glen-Kinloch, laa Slottet MacInloch. Det var i en Afstand af kun nogle Mil rundt omkring indelukket af en utilgængelig Bjergmur, der hindrede Udsigten til alle Sider. I denne indeluktede Dal laa der Høi og her spredt enkelte Værdgaarde; der var en vild og en yndig Park strakte sig op til Toppen af de vestlige Bjerge. Glen-Kinloch og dens Omgivelser vilde have været et Paradies for Jagtelkere, hvis nogen Sinde nogen havde turdet vove sig her ind. Store Flokke af Kronsvildt trak igjennem den tatte Stog; der fandtes ogsaa i denne en sjelden Art Vildkatte, som var kjendt i hele Kongeriget. Det var en lille rød Race, som det var lige saa farligt at møde som Bijonoten paa de amerikanske Prairier.

Bjergvæggen havde to Udgange, mod Nord, Nordpøstet, mod Syd Sydøst. Gjennem disse stete Samkoemmet med Verden. Der kom rigtignok kun sjelden Besøg til Glen-Kinloch, men Landmændene bragte deres Produkt til Torvs, og Frøken MacInloch kjørte ofte til den nærmeste By, Slottet, der laa ved Seem, var en stor, Karhundreder gammel Bygning af Sandsten. I gamle Dage havde det været en Festning, og mere end en Gang havde et helt Regiment været indkvarteret der. Nu var dens Glans founen, kun Mellembygningen var beboede, medens Sidesøjene og Taarnene var i Forsalv. Her levede omgivet af skummel Glans og melankolisk Størhed Frøken MacInloch, Gjeringe af Glen-Kinloch og af store Gøbler hinsides Hjørgmuren.

Hun var rig, gammel og sø; en bitter Skuffelse i hendes Ungdom havde forandret hele hendes Væsen. Som den sidste af sit Raon og af Ulygdelighed for sine Slægtninge forjættede hun at anvende noget paa Vedligeholdelsen af sit Hjem, paa Ruinen. Hun rejste ofte til Edinburgh og London; thi da hun var rastløs og lunefuld, fandt hun snart sin Ensomhed fortryllende, snart flygtede hun fra den og opsogte Fornøjelserne i Byen. Hendes Tjenere, der alle var blevne graa i Familjen, var besynderlige, barske og uafhængige, men hang ved hende med slaviske Afgjerd. For sin gamle Husholderesse, sin Husboimester, Kuff og Tjener var hun ikke Frøken MacInloch, men „vor Frøken Joe“, af hvis personlige Fortrin de endnu altid var stolte, ligesom de endnu uden Tvivl bestandig holdt hende for en stor Skjønhed.

Frøken MacInloch havde modtaget Hr. Wattins Brev, hvori han meddelte hende, at han havde antaget en gammel Dame med en ubemærket Opdragelse som Selskabsdame til hende. Han bad hende om at behandle Frøken Dolores Wynn med Venlighed, dette Raon var falden ham ind i Smeden for „Redburn“, da han kunde anbefale hende paa det bedste. Frøken Wynn vilde, som han endnu tilføjede, indtræffe til Glen-Kinloch Dagen efter hans Brev.

Frøken Kinloch befalede, at man skulde udlufte et Værelse til hendes nye Selskabsdame og tænde Ild i Kaminen, for at det kunde være godt opvarmet. Hele Tjenestefolket fik ogsaa Befaling til at give Slottet et festligt Udseende. Vel ventede man kun en lønnet Selskabsdame; men Frøken MacInloch længtes efter Kvælsing, og denne kunde den ubetydelige Høndelse fremkalde i det ensomme Slot.

En Vogn kom op ad den beqværlige Vej gjennem Sydpasset; det var ikke Frøken MacInlochs gamle, tunge, gule Karet, men en let Espander paa Hjædre, smukt malet og Interet og trukket af to kostbare Heste. Paa Bunken sad Kuff og Tjener i sint Løber, inden i sad to Damer. Det var langt sjæerne Slægtninge, Frøken MacInloch, Moder og Datter, Fru og Frøken Dougal. Som de nærmestboende Slægtninge besøgte de Tid efter anden Slottets Gjeringe, da de nærrede en levende Interesse for hendes Rigdom. Med stor Sikkerhed gjorde de Regning paa at arve hendes Gøbler, og Frøken Dougal havde i Daaben faaet Navnet Josefa MacInloch af Opmarksomhed mod den gamle Tante.

Fru Dougal var gift med en lærd Mand i Edinburgh. Hun tog sædvanlig sin egen Vogn med og betragtede disse Rejser til Kinloch-Castle som et stort Ofsier. Hun var allerede til Kars, vel ved Magt, havde et rødt Ansigt, var kortaaudet og af et meget pæreligt Temperament.

Hendes Datter havde naaet den Alder i Livet, som man af Høflighed falder den „ubestemte“. Hun var høj og mager, og hendes langstrakte, smalle Ansigt saa endnu længere ud paa Grund af de skræller, der faldt ned fra hendes Pand til Væltet. Hun gjorde sig Umage for at se ud som den personificerede Jernhøi og Godmodighed, holdt af at gjøre et ungdommeligt Indtryk og lo og slog med Hovedet som en Skolepige, trods sine falske Tænder. Hun gjorde sig Umage for at være meget opmærksom mod Frøken MacInloch og troede at have vundet sin gamle Slægtninges Hjerter.

„Jeg har aldrig set en saa elendig Vej,“ brummede Frøken Dougal med mørk Blif. „Da vi forrige Foraar var her, haabede jeg, det var for sidste Gang, og tænkte aldrig vi skulde komme igjen.“

„Jeg troede det heller ikke,“ svarede Moderen. „Jeg formodede, ja ventede bestemt, at Frøken MacInloch i Mellemtiden for langst skulde være død og begravet. Det er mærkværdigt, hvor denne gamle Kvinde hænger ved Livet. Hun er allerede over sit firsindstyve Aar gammel, Josefa.“

„Jeg ved det, jeg har tit nok regnet hendes Alder efter. Det skulde ikke undre mig, om hun blev over hundrede Aar gammel, blot for at lade mig vente rigtig længe paa Gjenkomsten, og jeg er dog næsten allerede fyrretyve Aar gammel. Dør hun snart, saa kan jeg endnu haabe at gjøre et godt

Parti, da jeg jo saa faar hendes Benge. I alle Tilfælde vil jeg lade denne Dal blive et Eldnis og lade Slottet forfalde, naar jeg arver det.“

„Det kan ikke være længe med hende. Vi er hendes nærmeste Slægtninge, og hun maa dog ogsaa betænke, at du bærer hendes Raon og derfor har mere berettigede Forbringere end alle andre. Jeg vilde heller ikke have anset denne Rejse for nødvendig, hvis ikke Frøken hadde skrevet til mig, at hun havde bedt en Ven i England om at skaffe sig en Selskabsdame, og at denne snart vilde indtræffe. I Betragtning af, at en fremmed muligvis kunde staa ved Udsigter, finder jeg, at vi ikke kunne være forsigtige nok.“

„Det kunde rigtignok ligne den gamle, at hun lod sig bede om af en Eventyrer og testamenterede hende hele sin Formue,“ bemærkede Frøken Dougal. „Hvis den ventede Selskabsdame er en Plattenlager og forstaaet at tilfigne sig hendes Bevaagelse, hvad skal der da blive af mig? Jeg synes, du kunde nok have forhindrede, at hun antog nogen.“

„Jeg? Da hender du daarlige den gamle Josefa MacInloch. Hun er saa stædig og saa snævt. Dog jeg er kommen for at forsøge paa at faa snakket hende den Sag ud af Hovedet — Naar, nu ere vi jo allerede med Maalet! Nu smil lidt, Josefa.“

Vognen holdt ved den gamle Indgangsdør; Tjeneren steg ned, aabnede Vognporten, Damerne steg ud og traadte ind i Slottets store Føsthal.

Det var et uendeligt stort Værelse, hundrede og halvtredstidstyve Fod langt og trestidstyve Fod bredt, med Binduer i begge de smalle Enden og forskellige Døre paa de lange Sidevægge. I tre Kammer brændte lystige Værdbeaale; flere udstaarene Kaffelovnskjarme stod rundt omkring, de forskellige Sofaer var overtrukne med Læder, Møblerne var af udstaaret Egetræ, fælsomt formede og sorte af Alverdom. Paa Væggene hang der Bøsser fra alle Tidslidre, gammeldags Stridsvæpner og Hovedet af en vild Tyr, der var hængt op ved Hornene. Gulvet, der var af Egetræ, var hjst og her betagt med indiske Tæpper og Dyretind. Den høje Hal gjorde et rigt, imponerende Indtryk.

En gammel Højlænder i Nationaldragt førte Damerne gjennem Hallen ind i Modtagelsesværelset og skyndte sig bort, for at melde sin Højerinde Gæsternes Ankomst.

„Jeg haaber, at vi ikke skulle blive i denne gamle Rebe længere end til i Overmorgen,“ sagde Fru Dougal gjysende. „Det trækker overalt her i Slottet.“

„Og overalt er der Rotter,“ tilføjede Datteren. „Jeg haaber blot, at jeg endelig en Gang komme til at tiltræde Arven her; thi jeg er led og tjed af altid at gjøre mig elst-værdig for den gamle Frøken Joe.“

Hun stod foran Kammeret hvori der brændte et Baal af Brændeknuder og saa sig foragtelig om i Værelset. Dette var langt og lavt, havde fort Træbeklædning og mørke Vægge, som prydedes af forskellige paa høit Papir tegnede og indfattede Tegninger og Silhuetter. For de mange Binduer var der afblegede Damastes Gardiner, Stolene var haarde og kantede, Tæppet slidt.

„Med sine mange Benge kunde Frøken MacInloch nok have et anstændigt Modtagelsesværelse,“ sagde Frøken Dougal. „Paa sine private Værelser ødsler hun mere end nok. Disse Møbler passe i det højeste for Pulstekammeret.“

„Hvorfor kommer De da her og benytter dem,“ spurgte en straitende Stemme, der forstrækkede Moder og Datter. „Naar de ikke behage Dem, hvorfor bliver De da ikke borte.“

Foran Fru Dougal og hendes Datter stod deres Værtinde, thi Stemmens Gjeringe var ingen anden end Frøken MacInloch. Det var en lille, gammel Dame med livlige, sorte Djne, inehvidt Haar og mørk Dun om Munden. Hun bar en gammeldags Kappe med en bred Bibe. Naar hun gik, støttede hun sig paa en Stof, skjønt hun trods sine firsindstyve Aar meget godt havde kunnet undvære den. Hendes Forstand var klar og skar; i Følge hendes Slægtninges Ord var hun egenindig, gnaven og høvngjerrig, mistroisk mod enhver, med Undtagelse af sine Tjenere. Trods disse Bifj var hun af Naturen adelt rettankefuld, og der skulde sig meget godt under det frastående Ydre.

Hendes Tillid til Menneksteden var forsvunden, da den Mand, som hun elskede af hele sit Hjerter, forlod hende for en rigere Arvings Styld, og da hun maatte erkjende, at han ikke havde elst hende, men kun hendes Benge. — Da i Karenes Løb hendes Benge havde formeret sig, hendes Gøbler var blevne værdifuldere, hendes Huse i Edinburg gav højere Renter, gjorde Lytteribdere sig igjen Umage for at vinde det rige Bytte. Men deres Bestræbelser forblev bestandig uden Resultat.

„Min kjære Frøken Joe,“ raabte Frøken Dougal, i det hun ilede hen til sin gamle Slægtning og omfavnede hende, „jeg glæder mig saa meget over at se Dem! Naar jeg tænker paa, at De har hørt, hvad jeg lige sagde om dette kjære, gamle Værelse! Jeg er endnu for et Varn og siger altid, hvad det falder mig ind.“

Frøken MacInloch befriede sig med en Grimace for hendes Omfavnelser og saa sig nu tagen i Besiddelse af Fru Dougal, indtil denne ogsaa endelig valte tilbage til sin Stol, aabendende tungt og glippende underlig med Djnene.

„Hvad har egentlig ført Dem her til, Zemima?“ spurgte MacInloch-Castels Højerinde plubselig. „De var her jo sidste Foraar.“

„At, hvor gerne vilde jeg ikke være her altid,“ sukkede Fru Dougal. „Det underer mig ikke, Frøken Joe, at De holder paa meget af dette kjære, gamle Slot, — det har jo været vore Stamfædres Opholdssted, Stuepladsen for deres Heltgjerninger.“

„Om!“ brummede Frøken MacInloch.

„Gm jeg ser, ere Hestene satte i Stalden,“ sagde Fru Dougal, „vi ville altsaa i det mindste blive til i Morgen.“

„Jeg beder Dem, ringe, Josefa!“ sagde Frøken MacInloch.

Frøken Dougal ringede, og Højlænderen kom straks til Synet.

„Wattie,“ sagde hans Høst, „lad Cederværelset udlufte og opvarme.“

Da Tjeneren igjen var gaaet, vebble Frøken MacInloch, i det hun atter vendte sig til sine Gæster:

„Og nu gad jeg nok vide, hvad der egentlig har ført eder her til. I ethvert Tilfælde ikke eders Hørlighed til mig, thi det tror jeg ikke, om I ogsaa vilde forstyre mig det hele Natten.“

„Og alligevel er det netop Grundet; jeg giver Dem mit Ord derpaa,“ forsikrede Fru Dougal ivrig. „Som De ved, Frøken Joe, staa jeg i Forbindelse med Pastor Greame; han skrev mig til, at De havde henvendt Dem til en Ven i England angaaende en Selskabsdame, og —

„Om!“

„Og saa tænkte jeg, at De maatte føle Dem syg og ene, og jeg er derfor kommen for at bede Dem Frøken Joe, om at tage med os hjem og betragte vort Hus som Deres eget.“

„Dette lyder meget venlig; men jeg elsker min Frihed.“

„Ingen vil indskrænke den.“

„Jeg skal nok selv sørge for, at dette ikke sker; jeg vil ikke tage med Dem.“

Fru Dougal saa meget skuffet ud, men hun fattede sig hurtigt og begyndte paa ny:

„Nu vel, da De ikke vil komme til os, kjære Frøken Joe, saa vil De vel i det mindste tillade, at en af Deres Slægtninge bliver hos Dem. En lønnet Selskabsdame vil ikke elske eller pleje Dem som en af Deres egne. Josefa vilde føle sig lykkelig ved at maatte blive hos Dem, og staa Dem bi som en Datter.“

Frøken Dougal tilfjebegav meget tydelig ved sit Mine-spil bag ved Frøken MacInlochs Ryg sin Mødblydelighed for at blive her; men hendes Moder lod ikke til at bemærke disse Grimacer og Tegn paa Uvilje.

„Men jeg vil ikke beholde Josefa,“ svarede Frøken MacInloch med stor Aabenhjertighed. „Jeg vil have en ung Pige der ikke venter andet end sin Løn, over hvem jeg kan befale efter Behag, og som jeg kan lade mit onde Lune gaa ud over, naar jeg er gnaven. Jeg tror ikke, at Josefa passer for mig. De behøver derfor ikke, at lade hende blive her. Naar De rejser hjem i Morgen, maa De tage hende med.“

„Den Tante piner mig, at De vil tage en ganske ubekjendt, ung Pige i Deres Hus,“ sagde Frøken Dougal. „Hun er skikket en intrigant, samvittighedsløs Eventyrer.“

„Jeg skal nok passe paa hende; mishager hun mig, kan hun igjen palle sin Koffert,“ bemærkede Frøken MacInloch koldblodig. „Jeg venter for øvrigt min Selskabsdame hørt Djeblik, Zemima. Allerede i Gaar har jeg sendt den lukkede Vogn til Callender efter hende, for at Hestene kunne være rigtig friske, naar hun kommer i Dag. Hun maa snart kunne være her.“

Gæsterne vekslede betydningsfulde Blikke.

XV.

Den nye Selskabsdame.

Da Vognen med Dolores kjørte ind ad Porten til Kinloch-Castle, trak Frøken MacInloch heftig i Klokkestregnen. Højlænderen kom atter til Synet, han var baade Portner og Tjener, overhovedet et Faktum i Husholdning.

„Saa snart Frøken Wynn er stegen ud, skal man føre hende til hendes Værelse,“ befalede Slottets Højerinde. „Madam Magruder skal opvarte hende og gjøre det hyggeligt for hende.“

Højlænderen bukkede og forsvandt. De Blikke, Fru og Frøken Dougal vekslede, viste tydelig deres Skuffelse; de kunde næppe oppbie det Djeblik, da de kunde saa den paa-gjældende Person at se. Deres gamle rige Rufines nye Selskabsdame opvarte allerede forud deres Uvilje; de haade inderberligere Onske end at lære hende at kjende og da at bevise, at hun virkelig var en Eventyrer og intrigant Stabsning. Det var imidlertid klart, at Frøken MacInloch gjennemstuede deres Hensigt og fandt en ondskabsfuld Tilfredsstillelse i at spånne deres Rysgjerrighed endnu længere paa Pinebanken.

Paa Frøken MacInlochs Befaling blev Dolores, efter at hun havde forladt den gammeldags Karet og havde betraadt den store Sløsthal, modtaget af Madam Magruder, den gamle Husholderesse, og ført op ad den brede Trappe med de mange Afstæper til den søre lille Hal, fra hvilken man havde Afgang til i det mindste seks beboelige Værelser.

Madam Magruder aabnede en Dør til højre og førte Dolores ind i det forreste af tre Værelser, der laa oven og under Modtagelsesværelset. Det var stort og rummeligt og havde fem Binduer, to til den ene Side; de tre lige over for liggende vendte ud til den fordums Have, der nu var bleven til et forvirret Vidnis.

Det glindsende sorte Gulv var af poleret Egetræ og belagt med store Smyrna Tæpper; paa de matgraue Vægge hang værdifulde Malerier, for Binduerne hang svære mørke-røde Damastes Gardiner. I den mægtige gammeldags Kammer brændte og gnistrede en klar Ild, og foran den stod paa et blødt Angoratappe en lav Lunestof bestrukt med rødt Damast. I en Alkove, der kunde lufte med Portierer, stod en fransk, lav Seng. Det hele Værelse gjorde et varmt, lyst, elegant og tiltalende Indtryk.

Frøken MacInloch havde vel ikke anvendt noget af sin Rigdom til Vedligeholdelsen af sin Slægts fædrene Borg, men hun havde indrettet sine egne Værelser og de for hendes tilfældige Gæster bestemte Stuer med moderne Lufus og gammeldags Hygge.

Madam Magruder hjalp den unge Pige med at tage Tøjet af og forklæde imens, at hendes Høst for Djeblikket af Gæster blev forhindrede fra at se hende, men at hun snart vilde komme og hilse paa hende. Dolores' Ungdom overtrafed den gamle Husholderesse, som havde troet, at den nye Selskabsdame i det mindste maatte være i den saakaldte Middelalder; hun rystede derfor betænkelig paa Hovedet, da hun gik ud. Dolores satte sig i den bløde Stol ved Kaminen og solede sig i det varme Lys fra den flurte, flammende Ild. Det syntes hende, som om hun havde naaet Haanen, som skilte hende fra og beskyttede hende mod den store Verdens Hæder.

„Hr. Wattins forberede mig paa, at Frøken MacInloch vilde være svær at tilfredsstille,“ tænkte hun, „og at jeg vilde saa mange Banffeligheeder at overvinde; med jeg

tror, at den kostelige Høelse af Selskabsdage vil hjælpe mig ud over alt. Jeg vil staa ved denne æroerlige Dames Side som en trofast Datter; hun maa føle sig saa elendigt, saa ensom uden paarende blandt sit Tjenestfolk. Værlig og redelig vil jeg fortjene min Løn og saa hurtigt som muligt betale hver eneste Stilling tilbage af de Benge, som Madam Redburn har lagt ud for mig.“

Hun lukkede sin lille, røde Mund med en energisk Vægelse, der vidnede om hendes faste Forsæt, at afbetale Gjælden til sin Onkel. Madam Magruder traadte igjen ind og bar paa en sirlig Præsenterballe en indbydende Forfriskning; hun rullede et lille Borch hen ved Siden af den unge Pige og satte Bakkens derpaa.

„De maa nu gjøre Dem det rigtig behageligt, Frøken,“ begyndte hun med moderlig Godhed; og hendes Hjerter slog varmt for „det unge Varn“, som hun kaldte Dolores, der jo aldeles ikke passede til de gamle Holt paa Kinloch-Castle.

„De maa være dygtig træt af den lange Kjørelse fra London til Callender, ganske bortset fra Vognens Støben paa den knudrede Vej, efter at de haade forladt Toget. Naar De Tid nok til at udhvile Dem. Det gjør en godt at se hende dan en ung Pige som Dem i Slottet — et Syn, som vi ikke have haft i mange Aar.“

Dolores saa smilende op i den gamle Kones ærlige Ansigt, og dette Smil vandt fuldkommen Husholderessens Hjerter. Hun skænkede The for den unge Pige af den sirlige Selskabs-potte, skar den stegte Høne for, gjorde hende opmærksom paa de varme ristede Brodstykker med Smør og slagtede venlig og omhyggelig omkring hende, som en Høne om sine Kyllinger. Dolores lod sig det sinage og snakkede imidlertid med Madam Magruder, der gav hende nogle Underretninger om hendes nye Høst og det gamle Slot.

„Klokken seks bliver Middagsmaden rettet an, Frøken Wynn,“ sagde den gamle Husholderesse, da den unge Pige lænede sig tilbage i sin Stol. „Sædvanlig spiser Frøken MacInloch alene; kun naar der er Selskab, udfolder hun sin fordom stor Praagt og overholdes der den fræmste Gæst. Hun holder overmaade meget paa Anstand og nedværdige Skikke og har ogsaa Ret til at gjøre det; thi hun er en MacInloch, den rigeste Dame i hele Egnen og Familjens Dørværd. Hun venter af Dem, Frøken, som et Bøddling paa Deres Agtelse, at De altid møder selskabskædet til Middag. Høit Dem nu ud et Par Timers Tid, og naar De de til klæde Dem paa, vil De finde Deres Koffert her i Dens Paaklædningsværelse.“

Hun aabnede med disse Ord en Dør i Alkoven, og Dolores kunde se ind i et stort, lyst Paaklædningsværelse, fra hvilket en anden Dør førte ind til et tilflødende Værelse. Madam Magruder lukkede igjen Døren, bortførerede sig og overlod den unge Pige til hendes Ensomhed.

Imidlertid var Frøken MacInloch bleven i Modtagelsesværelset med sine Slægtninge, indtil de blev hende mødblydelige ved de Smigrerier, hvormed baade Moderen og Datteren oversøte hende. Hun ringede endelig paa Tjeneren, denne kom og svarede paa hendes Spørgsmaal, at Cederværelset var udluftet, gjennemvasket og beredt til at modtage Gæsterne. Frøken MacInloch befalede at føre dem der hen, for at de kunde udhvile sig efter deres anstrængende Rejse. Befalingen blev opfyldt, og Damerne bortførerede sig med lidet smigrende Hurtighed.

Da Fru og Frøken Dougal beandt sig alene i det ærviste Værelse, brød den Uvilje frem, som de haade Høst under et smilende Ydre i deres Værtindes Nærvarrelse.

„Du maa nu sige, hvad du vil, Josefa,“ begyndte den ældre Dame i en bestemt Tone, „jeg vil dog høre her længe, indtil jeg har udført dette Frøken Wynn. — Frøken Joe er meget gammel og kan derfor let blive et Bytte for en Bedrageresse; hun er i Stand til at undrage og hede Arven, at testamentere den til en anden. Saa var alle vore Anstrængelser, alle vore Forventninger forgjæves, trøst vore berettigede Fordringer, forgjæves ogsaa det, at vi have opkaldt dig efter hende.“

„Jeg vil jo ogsaa blive,“ sagde Frøken Dougal, som indsaar, hvor nødvendig det var for hende at varetagende egne Interesser. Denne Frøken Wynn er en Kat, det er, derom er jeg fast overbevist, kommer her til med den led overlagte Plan, at tilfigne sig den gamle Tosjes Bevaagelse. Hun har ganske sikkert Hensigter med Frøken MacInlochs Gøbler. De ere et stort Løb, men som kun jeg maa vinde.“

„Frøken Joe kan ikke leve længe endnu,“ sagde Fru Dougal i en saa grundende Tone, som om hun omhyggelig overvejede, hvor ringe Udsigt Frøken MacInloch havde til at leve længere. Hun bliver soag — meget soag! Naar vi ikke ere yderst forsigtige, Josefa, blive vi stukne ud hos hende; thi den gamle har altid været et let Bytte for Bedrageren. Den farligste for os, og den, jeg er mest bange for, er Giftford Melcombe, hendes Grandnevø. Saa længe han har været myndig, har han regelmæssig besøgt hende hvert Aar, og jeg tror, at hun holder af haat. Da han i sin Ungdom levede som en Odeland, var hun meget opbragt paa ham. I de sidste Aar, siden han er bleven rig, har han fuldstændig forandret sig og er nu meget agtet ogsaa i det gode Selskab. Han var Lord Osvald Kennor's bedste Ven og er endnu en Ven af hans Onkel og hans Hæder, Gren Santt Maur. Det er mærkeligt, at han ikke gifter sig. Jeg antager, at han endnu i denne Maaned kommer til Kinloch-Castle. Da det er meget ensomt og kjedeligt for ham her trods Jagten, saa kunde du, Josefa, naar du forbliver sammen med ham her —

„Fange ham og saaledes forene hans og min Fordel, blev den kloge Moder afbrudt af sin Datter der ikke bestod nogen overflødig Finsøelse. „Jeg har allerede gjort Forsøg derpaa mere end en Gang Mider; men det er altid mislykkedes for mig. Alligevel vil jeg endnu en Gang prøve det. Naar man kun kunde bibringe Melcombe den Overbeværgning, at jeg havde stort Udsigt til Arven, saa vilde jeg straks slige i Værdi i hans Djne. Han vilde endog laa med Glæde gifte sig med mig, naar han dermed kunde faa Gøblen MacInloch.“

(Fortsættelse.)